

#1 BEST SELLER ΤΩΝ *NEW YORK TIMES*

ABBY JIMENEZ

«Η JIMENEZ ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΤΑΛΕΝΤΟ!»

Emily Henry, συγγραφέας

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αληθινά δικός σου**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Yours truly
Από τις Εκδόσεις Forever, Νέα Υόρκη 2023
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Abby Jimenez
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κλαίρη Θεοδώρου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μυρτώ Ταπεινού
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Sarah Congdon
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γωγώ Τρικεριώτη

© Abby Jimenez, 2023
© Εξωφύλλου: Hachette Book Group, Inc., 2023
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2026

ISBN 978-618-01-5873-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

ABBY JIMENEZ

Μετάφραση: Κλαίρη Θεοδώρου

*Στον υπέροχο σύζυγό μου Κάρλος,
που μου στάθηκε σε πολύ δύσκολες στιγμές.
Σ' ευχαριστώ που υπήρξες πάντα «ακίνδυνος» για μένα.*

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Οταν μου ζητήθηκε από τον εκδοτικό μου οίκο να γράψω κάτι σχετικά με τον λόγο που με οδήγησε να γράψω αυτό το βιβλίο, στην αρχή σκέφτηκα ότι ίσως να μιλούσα για την εμπειρία μου με το κοινωνικό άγχος ή για την επιθυμία μου να γράψω πρώτη φορά για μια διαξευγμένη ηρωίδα. Όταν κάθισα όμως να γράψω αυτό το σημείωμα, συνειδητοποίησα ότι η ιστορία που ήθελα να πω ήταν πολύ πιο προσωπική. Τόσο προσωπική μάλιστα, που μόλις τώρα μπορώ να πείσω τον εαυτό μου να μιλήσει γι' αυτήν. Ας πάρω λοιπόν μια βαθιά ανάσα πριν ξεκινήσω...

Το 2020, εν μέσω όλων των φρικτών γεγονότων που συνέβαιναν στον κόσμο, άρχισα να παρατηρώ ότι έχανα τα μαλλιά μου. Δεν ήταν βέβαια πολύ εμφανές. Ήταν μάλλον ασήμαντο, σε βαθμό που σκέφτηκα ότι ίσως και να το φαντάστηκα. Τα μαλλιά μου φαίνονταν λίγο πιο λεπτά από το συνηθισμένο και ίσως να έφταιγε το άγχος της πανδημίας και της χρονιάς των εκλογών, ή ίσως να είχα και ήπια αναιμία. Ο κύκλος μου ήταν επίσης εντελώς ακανόνιστος, οπότε θα μπορούσε να φταίει αυτό. Ένωθα πάντως μια χαρά.

Άρχισα να παίρνω σίδηρο και είπα στον εαυτό μου ότι, αν δεν βελτιωνόταν η κατάσταση σε λίγους μήνες, θα πήγαινα να δω τον γιατρό μου για παν ενδεχόμενο. Όταν τελικά το έκανα, όλος μου ο κόσμος ανατράπηκε.

Είχα χρόνια νεφρική νόσο.

Μέσα σε μια εβδομάδα διαγνώστηκα όχι μόνο με το σοβαρό αυτό πρόβλημα στα νεφρά αλλά και με ένα αυτοάνοσο που θα εξελισσόταν και θα με βασάνιζε για την υπόλοιπη ζωή μου, το οποίο αποτελούσε και την αιτία της πάθησής μου. Και η πρόγνωση δεν ήταν καλή. Μου έδωσαν 33% πιθανότητα να υποχωρήσει η νεφρική μου νόσος, 33% να παραμείνει σταθερή και άλλο ένα 33% να υποστώ πλήρη νεφρική ανεπάρκεια εντός πέντε ετών. Ήμουν σαράντα ετών. Από μια απόλυτα υγιής γυναίκα που δεν έπαιρνε ούτε καν πολυβιταμίνες, μετατράπηκα εν μία νυκτί σε κάποια που έβλεπε έναν διαφορετικό ειδικό κάθε εβδομάδα. Βυθίστηκα σε έναν κόσμο επώδυνων διαδικασιών και θεραπειών. Έκανα βιοψία νεφρού. Μου χορήγησαν ένα σωρό φάρμακα. Πήρα δεύτερη γνώμη. Μετά πήρα και τρίτη. Πάντα μισούσα τις βελόνες και τώρα βρέθηκα να μου παίρνουν αίμα δύο ή ακόμα και τρεις φορές τον μήνα.

Οι γιατροί ήθελαν να μου χορηγήσουν χημειοθεραπευτικά φάρμακα για να καταστείλουν το ανοσοποιητικό μου σύστημα, ώστε να προσπαθήσουν να σταματήσουν την «επίθεση», κι εγώ ήμουν τρομοκρατημένη για τις συνέπειες που θα είχαν όλα αυτά στο σώμα μου. Ήμουν τρομοκρατημένη που θα είχα ένα τόσο καταβεβλημένο ανοσοποιητικό σύστημα κατά τη διάρκεια μιας πανδημίας, πριν μάλιστα από την ύπαρξη εμβολίου. Έψαξα στο Google για την αυτοάνοση ασθένειά μου και κατέληξα στη μαύρη τρύπα των ομάδων στο Facebook, όπου διάβασα ιστορίες για ανθρώπους που έπαθαν έλκη στα μάτια τους κι έχασαν όλα τους τα δόντια. Μια μέρα, καθισμένη στο αυτοκίνητό μου στο πάρκινγκ ενός Starbucks, άρχισα να κλαίω με λυγμούς, καθώς συνειδητοποίησα ότι το αγαπημένο μου ρόφημα δεν είχε πια την ίδια γεύση εξαιτίας όσων προκαλούσε το αυτοάνοσο στους σιελογόνους αδένες μου.

Έπεσα σε κατάθλιψη. Η καλύτερή μου φίλη ανησυχούσε τόσο πολύ για μένα, που έπεσε κι αυτή σε κατάθλιψη. Έκλαιγα κάθε μέρα. Με έβαλαν σε αυστηρή δίαιτα νεφροπαθούς και δεν μπορούσα να φάω τα φαγητά που αγαπούσα. Δεν μου επιτρεπόταν πλέον να παίρνω παυσίπονα, ώστε τουλάχιστον η πολύ επώδυνη περίοδός μου να γίνεται κάπως πιο υποφερτή. Η διάγνωση με λύγισε και η ποιότητα της ζωής μου έπεσε κατακόρυφα. Κι όλο αυτό το διάστημα κανείς εκτός του στενού μου κύκλου δεν ήξερε τίποτα. Έκανα αναρτήσεις στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, προωθούσα τα βιβλία μου και συμπεριφερόμουν, για τον έξω κόσμο, φυσιολογικά.

Έγραψα το *Από άλλον κόσμο* [κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ψυχογιός] εν μέσω όλων αυτών, καταφέροντας με κάποιον τρόπο να βγάλω το πιο επιτυχημένο βιβλίο μου μέχρι σήμερα. Προς τα έξω όλα φαίνονταν καταπληκτικά, αλλά στην πραγματικότητα ζούσα τη χειρότερη χρονιά της ζωής μου. Τα νεφρά άλλωστε δεν ειδοποιούν όταν είναι άρρωστα. Στην πραγματικότητα, οι περισσότεροι άνθρωποι δεν έχουν καν συμπτώματα μέχρι να φτάσουν στο τρίτο στάδιο της νεφρικής νόσου. Ήμουν εξαιρετικά τυχερή που παρατήρησα την αραίωση των μαλλιών μου και δεν περιμένα περισσότερο από όσο χρειάστηκε για να εξεταστώ. Δεν υπήρχαν ακόμη ουλές στα νεφρά μου, οπότε οι γιατροί συμφώνησαν να περιμένουν λίγο για να δουν πώς θα πάει η κατάσταση, ώστε να δώσουν την ευκαιρία στα λιγότερο τοξικά φάρμακα να αρχίσουν να δρουν, πριν μου δώσουν κάτι πιο ισχυρό.

Αλλά κάθε μήνα για μισό χρόνο τα εργαστηριακά αποτελέσματα ήταν τα ίδια. Δεν υπήρχε βελτίωση στην κατάσταση μου. Είχα απίστευτο άγχος τις ημέρες που προηγούνταν κι έπονταν των αιματολογικών μου εξετάσεων. Η ειδοποίηση του εισερχόμενου μείλ με τα αποτελέσματα μου προκαλούσε κρίση πανικού, επειδή δεν ήταν ποτέ καλά τα νέα. Όλος ο κόσμος

μου περιστρεφόταν γύρω από τα προβλήματα υγείας μου. Ήμουν ο Μπένι. Και τότε, ξαφνικά κι από το πουθενά, οι εξετάσεις μου βγήκαν λίγο καλύτερες.

Προσπάθησα να μην ελπίζω, αλλά τον επόμενο μήνα οι μετρήσεις έπεσαν ακόμα περισσότερο. Κάθε φορά που έρχονταν οι αιματολογικές μου εξετάσεις, ήταν βελτιωμένες σε σχέση με τον προηγούμενο μήνα. Τα μαλλιά μου άρχισαν να ξαναβγαίνουν και η αυτοάνοση ασθένεια άρχισε να υποχωρεί, ενώ ο καφές μου άρχισε να έχει ξανά ωραία γεύση. Και τότε, ως διά μαγείας, έναν χρόνο μετά τη διάγνωσή μου, μπήκε σε πλήρη ύφεση και πήρα τη ζωή μου πίσω. Έτσι απλά. Θα παίρνω φάρμακα για το υπόλοιπο της ζωής μου, θα συμπορευόμαι με το κοιμισμένο αυτοάνοσό μου και θα υπάρχει πάντα η πιθανότητα να ξυπνήσει και πάλι, αλλά η πλήρης ύφεση σου δίνει, όπως κι αν έχει, μια θαυμάσια πρόγνωση. Νομίζω ότι ούτε ο ίδιος μου ο γιατρός περίμενε αυτό που συνέβη. Ήμουν πολύ, πολύ τυχερή.

Ανέκαθεν ήμουν ένθερμη υποστηρίκτρια της δωρεάς οργάνων. Στην πραγματικότητα, το αναφέρω στα περισσότερα από τα βιβλία μου. Αλλά τώρα κατάλαβα πραγματικά την άλλη πλευρά του θέματος και τον αντίκτυπο που έχει η ανάγκη για μόσχευμα στη ζωή του ατόμου που το λαμβάνει. Ξέρω πώς είναι να ζει κανείς με τα εκατοντάδες «τι θα γινόταν αν...». Να ανησυχείς ότι δεν θα βρεθεί μόσχευμα, αν εντέλει το χρειαστείς. Να βλέπεις τον κόσμο σου να συρρικνώνεται όλο και περισσότερο, καθώς η φθίνουσα κατάσταση της υγείας σου σε εγκλωβίζει. Όλα αυτά τα συναισθήματα τα διοχέτευσα στο *Αληθινά δικός σου*. Ήθελα ο πρωταγωνιστής να είναι το είδος του ήρωα που παρά λίγο να χρειαστώ κι εγώ η ίδια, οπότε έκανα τον Τζέικομπ δωρητή νεφρού. Έγραψα στο βιβλίο για τις ψυχολογικές επιπτώσεις μιας ασθένειας που αναστρέφει όλα τα δεδομένα στη ζωή, μιας χρόνιας πάθησης δηλαδή, που επι-

δρά όχι μόνο στον ασθενή, στον Μπένι στην προκειμένη περίπτωση, αλλά και στους πιο δικούς του ανθρώπους, στην Μπριάννα για παράδειγμα, που νιώθει αβοήθητη μπροστά στον πόνο του· γιατί, όταν έχεις ανθρώπους που σε αγαπούν, πονάνε μαζί σου.

Όλα τα βιβλία μου αποτελούνται από κομμάτια της ζωής μου. Κάποια από αυτά μπορεί να τα αναγνωρίσετε από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και κάποια άλλα δεν θα τα αντιληφθείτε ποτέ. Όπως λέει ο Τζέικομπ, είμαστε ένα μωσαϊκό. Αποτελούμαστε απ' όλους όσους έχουμε συναντήσει και απ' όλα όσα έχουμε ζήσει. Άλλα κομμάτια μας είναι πολύχρωμα κι άλλα σκοτεινά, τραχιά ή όμορφα. Όλα τα βιβλία μου λοιπόν είναι μωσαϊκά από εμένα και τις εμπειρίες της ζωής μου, που διανθίζονται από πινελιές μυθοπλασίας. Για να σας διασκεδάσω. Για να σας βοηθήσω να ξεφύγετε. Για να αλλάξω τον τρόπο που βλέπετε τον κόσμο κι όσα πιστεύετε σε σχέση με αυτόν. Η ελπίδα μου είναι ότι μέσα από αυτό το βιβλίο και μέσα από το να μοιραστώ τη δική μου ιστορία, μπορεί μια μέρα να σκεφτείτε σοβαρά τη δωρεά οργάνων. Αλλάζει ζωές.

Σχετικά με το περιεχόμενο

Αυτό το βιβλίο είναι πολύ αγαπημένο μου για πολλούς λόγους. Πριν όμως χαθείτε μέσα στις σελίδες του, θέλω να σας προειδοποιήσω για μερικά θέματα που συμπεριλαμβάνονται σε αυτό. Ένας βασικός χαρακτήρας υποφέρει από την απιστία του συντρόφου του, υπάρχουν αναφορές σε απρόσμενη διακοπή κύησης, μια αναφορά σε αυτοκτονία κι ένας χαρακτήρας που υποφέρει από κλινικό άγχος. Ωστόσο, παρά την εμπλοκή αρκετών βαριών θεμάτων, οι αναγνώστες θα γελάσουν με την καρδιά τους και θα ανταμειφθούν με ένα καλό κι ευτυχημένο τέλος για όλους. Μπορείτε να βρείτε περαιτέρω πληροφορίες για το περιεχόμενο στη σελίδα μου στο Goodreads. Σας ευχαριστώ πολύ για την ανάγνωση κι ελπίζω να το απολαύσετε.

Άμπι

---

* Όλες οι σημειώσεις της έκδοσης ανήκουν στη μεταφράστρια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Μηριάνα

Τον αποκαλούν δρα Χάρο».

Η Τζόσελιν με κάρφωσε δραματικά με το βλέμμα της από το γραφείο των νοσοκόμων, καθώς καθόμουν στον υπολογιστή και κατέγραφα τους ασθενείς μου.

Σήκωσα το απαυδισμένο βλέμμα μου από την οθόνη και την κοίταξα. «Λυπήσου τον», είπα πληκτρολογώντας τις σημειώσεις μου. «Ο τύπος είναι εδώ μόλις έντεκα ώρες. Είναι η πρώτη του μέρα».

«Αυτό ακριβώς είναι το θέμα...» μου ψιθύρισε. «Έχει 100% ποσοστό θνησιμότητας».

Κάγχασα αλλά δε σήκωσα ξανά το βλέμμα μου. «Δεν μπορείς να τον αποκαλείς έτσι. Δε θέλουμε οι ασθενείς ν' ακούνε τις νοσοκόμες ν' αναφέρονται ψιθυριστά σε κάποιον δρα Χάρο».

«Μπορούμε τότε να τον αποκαλούμε δρα Χ;»

«Όχι!»

«Γιατί;»

«Επειδή ακούγεται σαν σειρά επιστημονικής φαντασίας».

Ξεφύσησε. «Εντάξει... Κάποιος πρέπει να το ψάξει, πάντως. Έξι ασθενείς νεκροί;»

Έλεγξα το ρολόι μου. «Δουλεύουμε στα Επείγοντα Περιστατικά, Τζόσελιν. Δεν το λες και τόσο ασυνήθιστο».

«Υποτίθεται ότι είσαι επικεφαλής της Μονάδας Επείγουσας Ιατρικής... Δεν είναι δική σου δουλειά να ερευνάς τέτοια πράγματα;»

Πάτησα ένα τελευταίο πλήκτρο στον υπολογιστή μου και την κοίταξα. «Ο δρ Γκίμπσον δεν έχει συνταξιοδοτηθεί ακόμη και το συμβούλιο δεν έχει ψηφίσει αντικαταστάτη του, οπότε όχι, δεν είναι δική μου δουλειά».

«Θα είναι όμως σύντομα. Σίγουρα θα την πάρεις τη θέση. Δε νομίζεις λοιπόν ότι πρέπει ν' αρχίσεις να προετοιμάζεσαι γι' αυτή τη δουλειά, σταματώντας το εν λόγω μακελιό;» Τένωσε το σώμα της και σταύρωσε τα χέρια της.

Ένιωθα τα βλέμματα δώδεκα ακόμα νοσοκόμων να με κοιτάζουν, καμουφλαρισμένες από κάπου εκεί τριγύρω. Η Τζόσελιν είχε σταλθεί ως πρέσβειρά τους. Όταν οι νοσοκόμες κολούσαν με κάτι, ήταν αδύνατον να τους αλλάξεις γνώμη. Ο καημένος... Δε θα του αρέσει καθόλου εδώ.

Αναστέναξα παρατεταμένα. «Ο πρώτος ασθενής ήταν ένας ενενηνταεξάχρονος με σοβαρό πρόβλημα στην καρδιά. Ο δεύτερος ήταν ένας ογδονταεννιάχρονος μ' εγκεφαλικό επεισόδιο και γραπτή εντολή άρνησης ανάνηψης. Ο τρίτος ήταν πολυτραυματίας τροχαίου και, με μια ματιά που έριξα στις ακτινογραφίες του, κανείς άλλος πέρα από τον ίδιο τον Θεό δε θα μπορούσε να σώσει αυτόν τον άνθρωπο. Ο τέταρτος ασθενής εισήχθη με τραύμα από πυροβολισμό στο κεφάλι, το οποίο δε χρειάζεται να σας υπενθυμίσω ότι είναι κατά 90% θανατηφόρο. Το θύμα ήταν σε κωματώδη κατάσταση, χωρίς ενδείξεις λειτουργίας του εγκεφάλου του κατά την άφιξη. Ο πέμπτος ήταν καρκινοπαθής που νοσηλευόταν ήδη σε ίδρυμα ανιάτων κι ο έκτος ήταν ένας ασθενής σε σηπτικό σοκ, που πρακτικά ήταν ήδη νεκρός όταν έφτασε εδώ». Την κοίταξα στα μάτια.

«ΔΕ-ΦΤΑΙΕΙ-ΣΕ-ΤΙΠΟΤΑ! Μερικές φορές συμβαίνουν αυτά».

Πίεσε τα χείλη της σε μία ευθεία γραμμή. «Μερικές φορές ναι! Αλλά όχι την πρώτη σου μέρα», τόνισε.

Δεν είχε άδικο σ' αυτό. Οι πιθανότητες ήταν σχετικά χαμηλές. Αλλά και πάλι. «Απλώς... στείλε όλους τους νέους ασθενείς σ' εμένα, εντάξει;» είπα κάπως κουρασμένα. «Έχει άλλη μια ώρα μόνο. Και μην ξανακούσω το “δρ Χάρος”. Σας παρακαλώ πολύ!»

Με κοίταξε. «Να ξέρεις πως είναι κι αγενής...»

«Με ποιον τρόπο;» ρώτησα.

«Είπε στον Έκτορα να βάλει το τηλέφωνό του στο ντουλάπι. Εσύ ποτέ δε μας αναγκάζεις ν' αφήσουμε τα κινητά μας στην άκρη».

«Ο Έκτορας δεν περνάει αυτόν τον επικό χωρισμό με τον Χοσέ; Πιθανότατα θα τσεκάρει το κινητό του κάθε πέντε δευτερόλεπτα. Μάλλον θα τον είχα αναγκάσει κι εγώ λοιπόν να το αφήσει κάπου αλλού!»

Η πόρτα του δωματίου οκτώ άνοιξε κι από μέσα βγήκε ένας λευκός άντρας με καστανοκόκκινα μαλλιά και μαύρη ποδιά. Ήταν με την πλάτη γυρισμένη, οπότε δεν μπόρεσα να δω το πρόσωπό του. Τον είδα να βγάζει τα γάντια του και να τα ρίχνει σ' ένα καλάθι επικίνδυνων αποβλήτων. Έτριψε την κορυφή της μύτης του, πήρε μια βαθιά ανάσα και μετά σύρθηκε προς τα αποδυτήρια με το κεφάλι κάτω.

Ο Έκτορας βγήκε από το δωμάτιο πίσω του και μας κοίταξε. Σήκωσε επτά δάχτυλα κι ανέπνευσε δυνατά μέσα από τα δόντια του.

Η Τζόσελιν με κοίταξε με ένα «σ' το είπα» βλέμμα κι εγώ κούνησα το κεφάλι μου αυστηρά. «Τέλος το “δρ Χάρος”. Πήγαινε τώρα. Κάνε κάτι παραγωγικό!»

Μούτρωσε για ένα δευτερόλεπτο, αλλά μετά έφυγε. Το κινητό μου χτύπησε κι εγώ το έβγαλα από την τσέπη.

Αλέξης: Θέλω να έρθω να σε δω στις 19 του μήνα.

Πληκτρολόγησα την απάντησή μου:

Είμαι μια χαρά!

Δεν ήμουν. Αλλά δε θα έβαζα σε καμία περίπτωση την έγκυο καλύτερή μου φίλη να εγκαταλείψει τη ζεστασιά του παρατεταμένου της μήνα του μέλιτος για να έρθει να μου κάνει παρέα στο εγκαταλελειμμένο, στοιχειωμένο σπίτι που είχε μετατραπεί η ζωή μου. Την αγαπούσα πάρα πολύ για να την καταδικάσω σε κάτι τέτοιο.

Το τηλέφωνό μου χτύπησε.

Σηκώθηκα, μπήκα σ' ένα άδειο δωμάτιο κι απάντησα. «Είμαι καλά, σου λέω!» επέμεινα.

«Όχι. Θα έρθω. Τι ώρα σχολάζει;»

«Αλέξης...» αναστέναξα. «Θέλω απλώς να προσποιηθώ ότι αυτή η μέρα είναι σαν όλες τις άλλες».

«Δεν είναι όμως σαν οποιαδήποτε άλλη μέρα. Είναι η μέρα που οριστικοποιείται το διαζύγιό σου. Δεν είναι και λίγο...»

«Δεν πρόκειται να κάνω καμιά βλακεία. Δεν πρόκειται να του τηλεφωνήσω μεθυσμένη. Ούτε να πιω μέχρι να γίνω κομμάτια και να ξεράσω στα μαλλιά μου...»

«Περισσότερο με τρομάζει μήπως πετάξεις βόμβες μολόφ στα παράθυρά του».

Κάγχασα. «Υποθέτω ότι αυτή είναι μια βάσιμη ανησυχία...» μουρμούρισα.

Δεν την είχα συνηθίσει να αντιδρώ ήρεμα και λογικά, όταν είχε να κάνει με τον Νικ. Όταν τελικά ανακάλυψα ότι με απατούσε, θα ήθελα να μπορώ να πω ότι ενήργησα με ψυχραιμία και χάρη, ότι υπήρξα φωτεινό παράδειγμα αξιοπρέπειας μπροστά στην απίστευτη προδοσία του και στον πόνο που μου ξέ-

σκισε την καρδιά. Αυτό που έκανα όμως στην πραγματικότητα ήταν να χάσω το γαμημένο το μυαλό μου. Πέταξα τη βέρα μου στην τουαλέτα και πότισα τα φυτά του σπιτιού που τόσο αγαπούσε με γλωρίνη. Στη συνέχεια τηλεφώνησα στη μητέρα του για να της πω τι είδους άνθρωπο μεγάλωσε. Κι αυτά ήταν μόνο η αρχή. Είχα σοκαριστεί με τα επίπεδα μικροπρέπειάς μου. Το μεγάλο φινάλε της κατάντιας μου όμως ήταν τόσο ντροπιαστικό, που απαγόρευα στην Αλέξις να το αναφέρει μέχρι κι αυτή τη μέρα.

«Αν δεν έχεις κανονίσει κάποιο σέξι ραντεβουδάκι, θα έρθω να σε δω», μου είπε.

«Χα! Ναι, καλά...» Κάθισα σε ένα φορείο και στήριξα το μέτωπό μου στην παλάμη μου. Από τον Νικ και μετά είχα βιώσει μερικές από τις χειρότερες διαδικτυακές γνωριμίες στην ιστορία του διαδικτύου. Τα ανθρωπόμορφα σκουπίδια που ανακάλυψα τον τελευταίο χρόνο στο Tinder ήταν τόσο πολλά και ζοφερά, που συγκριτικά ο Νικ έμοιαζε με τον πρίγκιπα του παραμυθιού.

«Τίποτα καλό ακόμη;» ρώτησε.

«Τον περασμένο μήνα βγήκα ραντεβού μ' έναν τύπο που είχε τοποθετήσει αλκοολόμετρο στο αυτοκίνητό του, επειδή είχε άπειρες παραβάσεις για οδήγηση υπό την επήρεια αλκοόλ. Μου ζήτησε να φυσήξω στη συσκευή για να πάρει μπροστά το αυτοκίνητό του. Ένας άλλος εμφανίστηκε στο ραντεβού μας για καφέ μ' ένα τατουάζ σβάστικα στον λαιμό του. Στο τελευταίο ραντεβού που πήγα, η γυναίκα του τύπου –που δεν ήξερα ότι υπήρχε– εμφανίστηκε στο εστιατόριο και τον ρώτησε αν αυτά έκανε με τα χρήματα που είχε πει ότι χρειαζόταν για τα σχολικά είδη των παιδιών τους. Λίγο νωρίτερα μου είχε πει πως δεν έχει παιδιά».

Πρέπει να γλώμιασε στο τηλέφωνο. «Ω, Θεέ μου! Φρίκη!»

«Δεν έχεις ιδέα πόσο τυχερή είσαι που βρήκες τον Ντάνιελ.

Σοβαρά! Κάνε μια ευχαριστήρια σπονδή στους θεούς των ραντεβού γι' αυτό». Κοίταξα το ρολόι μου. «Πρέπει να κλείσω, έχω βάρδια. Θα σου τηλεφωνήσω μετά τη δουλειά».

«Εντάξει. Αλλά αλήθεια τηλεφώνησέ μου», είπε.

«Αλήθεια θα σου τηλεφωνήσω!»

Κλείσαμε και κάθισα για μια στιγμή κοιτάζοντας τον τοίχο. Υπήρχε ένα διάγραμμα αξιολόγησης του πόνου κρεμασμένο εκεί. Μικρά καρτουνίστικα προσωπάκια με διάφορες εκφράσεις πάνω από αντίστοιχα επίπεδα πόνου. Μια πράσινη χαμογελαστή φατσούλα πάνω από τον αριθμό μηδέν. Ένα κόκκινο πρόσωπο που έκλαιγε πάνω από τον αριθμό δέκα. Στύλωσα το βλέμμα μου στο δέκα. Είχα καταφέρει να μην πολυσκέφτομαι τις δεκαεννιά του μήνα. Ήλπιζα ότι, αν δεν επικεντρωνόμουν στη συγκεκριμένη ημερομηνία, ίσως και να ήμουν τυχερή και να περνούσαν μερικές μέρες προτού συνειδητοποιήσω ότι πέρασε κι αυτή. Δε θα άλλαζαν και πολλά άλλωστε, όταν θα οριστικοποιούνταν το διαζύγιο. Ο Νικ κι εγώ είχαμε χωρίσει εδώ κι έναν χρόνο. Επομένως ήταν απλώς η γραφειοκρατική επισημοποίηση του χωρισμού μας. Και πάλι όμως. Ίσως η Αλέξις είχε δίκιο. Ίσως να μην έπρεπε να είμαι μόνη μου σ' αυτό. Σε περίπτωση που ο πόνος επιτιθόταν εντέλει ύπουλα στο στήθος μου.

Η τελευταία ώρα της βάρδιας πέρασε χωρίς απρόοπτα. Ανέλαβα τον μοναδικό ασθενή που κατέφθασε και κανείς δεν πέθανε. Για να είμαστε όμως δίκαιοι, ήταν απλώς ο τακτικός μας «πελάτης» με τα νουντσάκου*, με ακόμα μία διάσειση, οπότε οι πιθανότητες ήταν υπέρ μου. Ετοιμαζόμουν να φύγω, όταν η Τζόσελιν επέστρεψε.

---

* Παραδοσιακό ιαπωνικό όπλο πολεμικών τεχνών, που αποτελείται από δύο μπασιτούνια που συνδέονται στο ένα άκρο από μια μικρή αλυσίδα ή σχοινί.

«Ο Γκίμπσον θέλει να σου μιλήσει πριν φύγεις». Το βλέμμα της πέταγε σπίθες. «Ήρθε η ώρα!» είπε τραγουδιστά. «Σου δίνει τη θέση».

Ο Γκίμπσον ήταν ο επικεφαλής της Μονάδας Επείγουσας Ιατρικής του νοσοκομείου Ρουαγιόμ Νορθγουέστερν και θα έβγαινε στη σύνταξη αυτόν τον μήνα. Κανονικά είχε συνταξιοδοτηθεί ήδη πριν από σχεδόν έναν χρόνο. Η Αλέξις είχε πάρει τη θέση του κι αυτός είχε αποσυρθεί. Μετά από έναν μήνα όμως, εκείνη παραιτήθηκε για να μετακομίσει στη μικρή πόλη του συζύγου της στη μέση του πουθενά και για να ανοίξει τη δική της κλινική, οπότε ο Γκίμπσον επέστρεψε.

«Δεν υπάρχει περίπτωση να έχει ψηφίσει ακόμη το συμβούλιο, οπότε αμφιβάλλω», είπα. «Αλλά εκτιμώ την εμπιστοσύνη σου!»

Μετά όμως το ξανασκέφτηκα, κι εντέλει ίσως και να μου έδινε πράγματι τη θέση. Κανείς άλλος εκτός από εμένα δεν είχε ενδιαφερθεί γι' αυτήν. Κανείς άλλος δεν είχε δηλώσει υποψηφιότητα. Χρειαζόταν επομένως να ψηφίσουν; Και για τι άλλο μπορεί να ήθελε να μου μιλήσει ο Γκίμπσον, αν δεν ήταν αυτό;

Ακολούθησα τον διάδρομο που οδηγούσε στο γραφείο του, νιώθοντας τον ενθουσιασμό να φουντώνει μέσα μου. Σίγουρα η ανάληψη της νέας θέσης θα σήμαινε απίστευτο φόρτο εργασίας. Έξι μέρες την εβδομάδα, ογδόντα ώρες συνολικά, ή και περισσότερες. Αλλά ήμουν έτοιμη. Όλη μου η ζωή ήταν το Ρουαγιόμ Νορθγουέστερν. Ξεκάθαρα θα μπορούσα να δουλέψω στο μέγιστο των δυνατοτήτων μου.

Χτύπησα την πόρτα του. «Καλησπέρα. Ζητήσατε να με δείτε;»

Ο Γκίμπσον με κοίταξε και χαμογέλασε θερμά. «Πέρασε μέσα!»

Καθόταν πίσω από το γραφείο του, με τα γκριζα μαλλιά του χτενισμένα προς τα πίσω. Θύμιζε έναν γλυκό και καλό-

καρδο παππού. Τον συμπαθούσα. Όλοι τον συμπαθούσαν. Κατέιχε ανέκαθεν αυτή τη θέση.

«Κλείσε την πόρτα», είπε ολοκληρώνοντας κάτι που υπέγραφε. Έκατσα στην καρέκλα μπροστά του. Τελείωσε με τα γραφειοκρατικά, παραμέρισε τα χαρτιά του και μου χάρισε ένα λαμπερό χαμόγελο. «Πώς είσαι, Μπριάννα;»

«Καλά!» αποκρίθηκα χαρούμενα.

«Κι ο αδελφός σου, ο Μπένι;»

Κούνησα ανεπαίσθητα το κεφάλι μου. «Όσο πιο καλά μπορεί να περιμένει κανείς.»

«Χαίρομαι που το ακούω. Τι ατυχής συγκυρία... Αλλά έχει σπουδαίους γιατρούς!»

Ένευσα καταφατικά. «Το Ρουαγιάμ Νορθγουέστερν είναι το καλύτερο. Και μιας και το αναφέρουμε, ανυπομονώ να ξεκινήσω. Όχι ότι ανυπομονώ να φύγετε...» πρόσθεσα.

Γέλασε.

«Θα γίνει ψηφοφορία;» ρώτησα. «Έχει νόημα αφού δεν υπάρχει άλλος υποψήφιος;»

Έπλεξε τα δάχτυλά του πάνω στο στομάχι του.

«Λοιπόν, γι' αυτό ήθελα να σου μιλήσω. Ήθελα να σ' το πω προσωπικά. Αποφάσισα να καθυστερήσω τη συνταξιοδότησή μου λίγους ακόμα μήνες.»

«Ω...» Προσπάθησα να κρύψω την απογοήτευσή μου. «Εντάξει! Νόμιζα ότι εσείς και η Τζόντι θα μετακομίζατε σε κάποια βίλα στην Κόστα Ρίκα.»

Γέλασε καλοπροαίρετα. «Αυτό θα κάνουμε! Αλλά η ζούγκλα μπορεί να περιμένει. Θα ήθελα να δώσω σε όλους λίγο χρόνο για να γνωρίσουν τον δρα Μάντοξ, προτού διεξάγουμε την ψηφοφορία. Μου φαίνεται πιο δίκαιο.»

Ανοιγόκλεισα τα μάτια μου σοκαρισμένη. «Συγγνώμη, ποιον;»

Έκανε ένα νεύμα προς την κατεύθυνση των επείγοντων πε-

ριστατικών. «Τον δρα Τζέικομπ Μάντοξ. Ξεκίνησε σήμερα. Ήταν επικεφαλής της Επείγουσας Ιατρικής στο Μεμόριαλ Γουέστ τα τελευταία χρόνια. Σπουδαίος τύπος!»

Έμεινα άφωνη για δέκα ολόκληρα δευτερόλεπτα. «Αναβάλλετε την ψηφοφορία; Γι' αυτόν;»

«Για να δώσουμε στην ομάδα την ευκαιρία να τον γνωρίσει».

«Για να του δώσετε το πλεονέκτημα», είπα ψυχρά.

Φάνηκε να εκπλήσσεται με την αντίδρασή μου. «Όχι, απλώς για να είμαστε δίκαιοι. Ξέρουμε και οι δύο ότι αυτά τα πράγματα μπορεί να φέρουν εντέλει λίγο σε διαγωνισμό δημοτικότητας, και του αξίζει μια καθαρή ευκαιρία».

Τον κοίταξα με δυσπιστία. «Θα κάνετε πράγματι κάτι τέτοιο; Θα καθυστερήσετε την ψηφοφορία ώστε να έχει περισσότερες πιθανότητες να πάρει τη θέση; Είμαι εδώ δέκα χρόνια!»

Με κοίταξε με σοβαρό ύφος. «Μπριάνα, πρέπει να σκεφτώ τι είναι καλύτερο για το Τμήμα. Μια ευρύτερη δεξαμενή υποψηφίων είναι πάντα προτιμότερη. Δεν υπάρχει καμία δόξα στο να πάρεις μία θέση απλώς και μόνο επειδή θα ήσουν η μόνη υποψήφια...»

«Δε θα έπαιρνα γι' αυτό τη θέση. Θα την έπαιρνα λόγω προσόντων. Μιλάμε για δέκα χρόνια αποδεδειγμένης αξίας στη δουλειά μου!»

«Ξέρεις πως και η Αλέξις είχε αντίπαλο, όταν έθεσε υποψηφιότητα», παρατήρησε υπομονετικά. «Ο ανταγωνισμός είναι κάτι το υγιές. Αν η θέση αυτή είναι δική σου, θα εξακολουθεί να είναι κι έπειτα από τρεις μήνες».

Έμεινα καθισμένη προσπαθώντας να αναπνεύσω ήρεμα από τη μύτη μου. Χρειάστηκε να βάλω τα δυνατά μου για να μην ξεστομίσω «Τον φωνάζουν δρα Χάρο!».

«Μιλάμε μόνο για τρεις μήνες», συνέχισε ο Γκίμπσον. «Μετά θα γίνει η ψηφοφορία, εγώ θα βρω την ησυχία μου σε μια

παραλία πίνοντας χυμό από καρύδες κι εσύ ελπίζω να είσαι εκεί ακριβώς όπου θέλεις. Απόλαυσε την ηρεμία πριν από την καταγίδα. Χαλάρωσε. Πέρασε λίγο χρόνο με τον Μπένι!»

Άφησα μια αργή, καλά κεντραρισμένη ανάσα. Ο Γκίμπσον μάλλον γνώριζε αυτόν τον δρα Χάρο. Ίσως να ήταν φίλοι και να έπαιζαν μαζί γκολφ ή κάτι τέτοιο. Όλη αυτή η ιστορία βρομοκοπούσε νεποτισμό. Αλλά τι άλλη επιλογή είχα; Αν ο Γκίμπσον είχε αποφασίσει να μην αποσυρθεί ακόμη, δεν μπορούσα να κάνω κάτι.

«Σας ευχαριστώ που με ενημερώσατε», είπα στεγνά. Σηκώθηκα και βγήκα έξω.

Μόλις μπήκα στο αυτοκίνητο, τηλεφώνησα στην Αλέξις. «Τον μισώ τον καινούργιο», είπα με το που το σήκωσε.

«Γεια σου κι εσένα!»

«Τον αποκαλούν δρα Χάρο και σκότωσε επτά ασθενείς σήμερα. Επτά. Στην πρώτη του μέρα!»

«Συμβαίνουν αυτά...» αποκρίθηκε κάπως απόμακρο.

«Γι' άκου κι αυτό... Ο Γκίμπσον αναβάλλει τη συνταξιοδότησή του, ώστε να έχει λείει κι ο νέος μια ευκαιρία να πάρει τη θέση του επικεφαλής. Πρόκειται για απόλυτα ανδροκρατούμενη μαλακία!»

«Ναι... Αχά...» μουρμούρισε.

Έμεινα για λίγο αμίλητη και τινάχτηκα όταν αντιλήφθηκα τι συνέβαινε στην άλλη άκρη της γραμμής.

«Χριστέ μου! Χαμουρεύεστε ενώ μιλάμε στο τηλέφωνο;»

Αυτή κι ο Ντάνιελ ερωτοτροπούσαν διαρκώς. Πρέπει να σηκώνονταν από το κρεβάτι μόνο για να πάρουν αέρα και για να φάνε. Έτριψα τους κροτάφους μου. «Μπορείς, σε παρακαλώ, να του ρίξεις λίγο παγωμένο νερό και να μου μιλήσεις; Περνάω κρίση!»

«Συγγνώμη, περιμένε!» Ψιθύρισε κάτι που δεν μπόρεσα να ακούσω και χαχάνισε. Μετά χαχάνισε κι εκείνος.

Σήκωσα το βλέμμα μου ψηλά και περιμένα. Αυτή η χρονιά θα ήταν η αφετηρία του κακού μου εαυτού, το ήξερα.

Μια πόρτα έκλεισε κάπου στο βάθος κι εκείνη επανήλθε στη γραμμή. «Εντάξει. Εδώ είμαι... Ακούω! Πες μου τα όλα!»

«Ο καινούργιος τύπος είναι σπουδαία μεταγραφή από το Μεμόριαλ Γουέστ. Απ' ό,τι έμαθα, ήταν επικεφαλής εκεί, οπότε ο Γκίμπσον θέλει να καθυστερήσει την ψηφοφορία για να τον γνωρίσουν όλοι καλύτερα. Ο τύπος είναι τελείως μαλάκας, οι νοσοκόμες τον μισούν».

«Επομένως, αν οι νοσοκόμες τον μισούν, δεν έχεις ν' ανησυχείς για τίποτα».

«Δεν είναι καν αυτό το θέμα! Πιστεύεις ότι ο Γκίμπσον θα έκανε τα ίδια, αν η μεταγραφή ήταν γυναίκα;»

Την άκουσα να πατάει τα κουμπιά ενός φούρνου μικροκυμάτων. «Ε, ναι. Έτσι πιστεύω. Ο Γκίμπσον είναι δίκαιος. Δεν νομίζω να έχει να κάνει όλο αυτό με το φύλο».

«Υποτίθεται ότι είσαι με το μέρος μου».

«Είμαι με το μέρος σου. Κοίτα, δεν υπάρχει περίπτωση να μην πάρεις τη θέση. Στην πραγματικότητα, μόλις σου έκανε μια μεγάλη χάρη. Σου έδωσε τη δυνατότητα να περάσεις το καλοκαίρι σου χωρίς να είσαι δέσμη στα Επείγοντα ογδόντα ώρες την εβδομάδα. Ο Μπένι σε χρειάζεται αυτή τη στιγμή. Είναι προτιμότερο να είσαι διαθέσιμη τους επόμενους μήνες, μέχρι να προσαρμοστεί τουλάχιστον».

Δεν μίλησα. Έτσι όπως πήγαιναν τα πράγματα με τον Μπένι, πιθανότατα θα τον έβλεπα τόσο συχνά στα Επείγοντα όσο και στο σπίτι. Κατάπια τον κόμπο που πάντα μου έφραζε τον λαιμό, όταν σκεφτόμουν τον μικρό μου αδελφό.

«Λοιπόν, πώς είναι αυτός ο νέος τύπος;» με ρώτησε η Αλέξις, αλλάζοντας ξεκάθαρα θέμα.

«Δεν έχω ιδέα...» μουρμούρισα. «Είναι κάτι σαν σκιάδης δαίμονας. Κάθε φορά που ετοιμάζομαι να μπω σ' ένα δωμά-

τιο όπου βρίσκεται αυτός, βγαίνει από την άλλη πόρτα. Έχω δει το πίσω μέρος του κεφαλιού του μερικές φορές, αλλά μέχρι εκεί».

«Δε συστήθηκες όταν έφτασε;»

«Είχα σκοπό να το κάνω, αλλά τα επείγοντα περιστατικά άρχισαν να μας βομβαρδίζουν με το που ξεκίνησε η βάρδια. Κι όταν ηρέμησαν κάπως τα πράγματα, δεν κατάφερα να τον βρω. Είναι σαν να κρύβεται μέσα σε καμιά αποθήκη, όταν δεν ανακηρύττει τους ασθενείς νεκρούς!»

«Κοίτα», είπε επιστρέφοντας στο θέμα. «Όλοι σε αγαπούν. Θα είσαι σίγουρα η νικήτρια, όποιος κι αν διεκδικήσει παράλληλα τη θέση. Κι όσον αφορά τον καινούργιο; Του δίνω ένα μήνα. Οι νοσοκόμες θα τον φάνε ζωντανό. Μέχρι το τέλος του καλοκαιριού, θα είσαι η πρώτη επικεφαλής από το Ελ Σαλβαδόρ στην ιστορία του Ρουαγιάμ, *te lo prometo**!»

Η Αλέξις είναι τρίγλωσση. Αγγλικά, ισπανικά κι αμερικανική νοηματική γλώσσα. Είναι πανέξυπνη και παγκοσμίου φήμης φιλόanthropos από μια οικογένεια υψηλού κύρους. Επιπλέον, είναι αισιόδοξη και θετική στα πάντα. Την άκουσα να ανοίγει την πόρτα του φούρνου μικροκυμάτων.

«Όταν θα έρθω, θα σου φτιάξω κουλουράκια», είπε.

Και να που πλέον είχε αποκτήσει και ικανότητες στη ζαχαροπλαστική! Χαμογέλασα παρά την κακή μου διάθεση. Το να φτιάχνει η Αλέξις κουλουράκια ήταν συγκρίσιμο με το να πάω εγώ να κόψω ξύλα. Κάποιος φούρνος θα γκρεμιζόταν πρώτα. Είχε πραγματικά αλλάξει από τότε που γνώρισε τον Ντάνιελ. Προς το καλύτερο.

Ακούμπησα τον αγκώνα μου στην πόρτα του αυτοκινήτου και στηρίξα το κεφάλι μου με το χέρι. Ένωσα τον εαυτό μου να ηρεμεί. Η καλύτερή μου φίλη είχε πάντα αυτή την επίδρα-

---

* «Στο υπόσχομαι», ισπανικά στο πρωτότυπο.

ση πάνω μου και μερικές φορές το απεχθανόμουν αυτό. Διότι υπήρχαν στιγμές που ήθελα απλώς να παραμείνω τσαντισμένη και να επιτρέψω στη δυναμική της καθαρής, ανόθευτης οργής μου να με παρασύρει. Ήμουν ευγνώμων για την ικανότητά μου να παραμένω έξαλλη, ειδικά τον τελευταίο χρόνο. Ο θυμός αποτελούσε ισχυρή κινητήρια δύναμη. Τονωτική κι ενισχυτική.

Το μόνο πρόβλημα με τον θυμό είναι ότι κατακαίει ταχύτατα τα πάντα. Δεν κρατάει πολύ, σε αντίθεση με τη φωτιά που ανάβει η θλίψη. Όπως κι ο πόνος ή η απογοήτευση. Ξαφνικά συνειδητοποίησα πως αυτό ακριβώς φοβόμουν ότι θα συνέβαινε στις δεκαεννιά του μήνα.

Το διαζύγιό μου θα ήταν πλέον οριστικό και η οργή μου θα είχε προ πολλού εξαντληθεί. Θα έμενα λοιπόν με ό,τι είχε απομείνει από μένα.

Κι αυτό δεν ήταν και πολύ.

Η ζωή της γιατρού Μπριάνα Ορτίζ έχει πάρει την κατιούσα. Το διαζύγιο της μόλις έχει οριστικοποιηθεί και ο αδελφός της δε βρίσκει συμβατό δότη νεφρού. Όσο για την προαγωγή που περιμένει τόσο καιρό; Μάλλον θα πάει στον καινούργιο συνάδελφό της, που έχει καταφτάσει στα Επείγοντα Περιστατικά και που φροντίζει σε κάθε ευκαιρία να τεντώσει ακόμα περισσότερο τα ήδη τεντωμένα νεύρα της. Ενώ όμως εκείνη είναι έτοιμη να τον πολεμήσει με κάθε τρόπο, ο δρ Τζέικομπ Μάντοξ αλλάζει εντελώς το παιχνίδι στέλλοντάς της... ένα γράμμα.

Και είναι ένα πολύ καλό γράμμα. Από αυτά που αποδεικνύουν ότι ο Τζέικομπ δεν είναι η προσωποποίηση του Σατανά, αλλά αυτός ο απίστευτα διασκεδαστικός και ακαταμάχητα συμπαθής τύπος που είναι όμως τραγικός στο να κερδίζει τις πρώτες εντυπώσεις. Γιατί ξαφνικά αυτός και η Μπρι ανταλλάσσουν γράμματα, συναντιούνται για μεσημεριανό στο «αποθηκάκι των λυγμών» και συζητούν για τις χάρες των τρομαχτικά μικροσκοπικών αλόγων. Όταν όμως ο Τζέικομπ αποφασίζει να κάνει στην Μπριάνα το καλύτερο δώρο που μπορεί κανείς να φανταστεί –ένα νεφρό για τον αδελφό της–, εκείνη αναρωτιέται πώς μπορεί να αντισταθεί σε αυτόν τον συνεσταλμένο μα και τόσο σέξι νέο γιατρό... Ειδικά όταν της ζητάει μία χάρη που εκείνη αδυνατεί να του αρνηθεί.

**Ένα μυθιστόρημα για απαίσιες πρώτες εντυπώσεις,
ξεκαρδιστικές δευτέρες ευκαιρίες και τη χαρά
τού να βρίσκεις το τέλειο ταίρι.**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s i c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 29708